

Istorinis meilės romanas

Romance Writers of America
RITA
apdovanojimą
pelniusi
autorė

CATHERINE
TINLEY

Nėra kada abejoli

Nèra kada
abejoli

CATHERINE TINLEY

Nėra kada abejoli

Vilnius
2024

1819-ųjų kovas, Londonas

– Mūsų socialinės padėties žmonės nesituokia iš *meilės*.

Augustas Henris Džonas Beresfordas, aštuntasis Hokendeno grafas, trumpiau vadinamas Džeku, pastatęs ant stalo vyno taurę piktai dėbtelejo į jaunesnįjį broliuką. Šis neatsakė. Viduje mišo pasipiktinimas ir šokas. *Tomas vedė ir manosi esąs „įsimylėjęs“? Dievulėliau, koks absurdas!*

– Pasakyk, kad tai tik pokštas, Tomai. Turbūt nori mane prajuokinti.

Tomas papurtė galvą. Neužtikrinta šypsena veide blėso.

– Tai tiesa. Neseniai vedžiau. Parašiau tau ir apie tai pranešiau, Džekai. Net nepaskelbiau to viešai, nes norėjau, kad tu pirmas Londone tai išgirstum.

Pokalbis vyko Džeko namų Londone bibliotekoje. Ten užsidarę vyrai sėdėjo vienoduose krėsluose, atsigręžę vienas į kitą. Lauke temo. Saugodami namus nuo ankstyvo pavasario šaltuko tarnai buvo užvėrę langines. Tomas priėmė Džeko pasiūlymą išgerti vyno, tačiau atrodė neįprastai sunerimęs. Dabar Džekas jau suprato, kodėl.

– Juk žinai, kad ką tik grįžau iš Prancūzijos! – atvirai rėžė jis. – Neturėjau laiko perskaityti laiškų. – Nuostabą keičiant pykčiui Džekas stipriau įsikibo krėslo porankių. – Kaip galėjai šitaip imti ir vesti nė neaptaręs sprendimo su manimi?

Tomo akys žybtelėjo.

– Taip pasielgiau todėl, – skubiai atšovė jis, – kad man nereikia kieno nors leidimo. Tėvai seniai mirę, man dvidešimt aštuoneri. Jau seniai esu suaugęs, broleli!

Džekas sumirksėjo. Visiškai nepanašu į Tomą. Įprastai jis visuomet pasitardavo svarbiais klausimais.

– Kadangi esu šeimos galva, tikiuosi...

– Šeimos galva, šit kaip? Abu po tėvo mirties šios nesąmonės išsižadėjome! – Tomo veidas kiek paraudo, jis tiesiau atsisėdo krėslė. – Gal ir esi grafas, tačiau abu puikiai žinome, kad tėtis – *buvusi* šeimos galva – kone iššvaistė tavo palikimą. Mūsų *socialinės padėties* žmonės, – Tomas šiuos žodžius pabrėžė, – taip aktyviai neužsiima verslu kaip mes.

– Tai kas kita.

– Tikrai? O koks skirtumas?

Keista, tačiau tą akimirką Džekas nerado žodžių.

– Tiesiog taip yra.

– Cha! – atmetinas Tomo prunkštelėjimas jam būnant aštuonerių, o Džekui dešimties būtų sukėlęs muštynes. Dabar, kai jiems dvidešimt aštuoneri ir trisdešimt, taip elgtis nedera. Viduje kaupiantis įtūžiui Džekas akimirką pamastė, kaip malonu būtų broliui vožtelėti. Vis dėlto tokiam impulsui vyriškai atsispyrė.

Kodėl Tomas nesuvokė, kaip tai svarbu? Sprendimas tuoktis vyrui yra lemtingas. Įsipareigojimas visam gyvenimui, paveikiantis visą giminę. Kodėl brolis priėmė šį sprendimą nė nepasitaręs su juo? Džekas pažvelgė Tomui į akis.

– Taigi, kas ji tokia?

– Kas tokia? – paklausė neabejotinai vis dar neatlyžęs Tomas.

– Tavo brangioji žmonelė. – Džekas suraukė lūpas. – O svarbiausia: kiek man, tiksliau, *mums*, ši santuoka kainavo?

Tomas sugriežė dantimis.

– Šnekėk apie Nelę pagarbiai, antraip visai apie ją nesikalbėsime!

– Tuomet nesikalbėkime apie ją! – atšovė Džekas.

– Kaip panorėsi, – mestelėjo Tomas. Broliai nutilo. Tiksėjo laikrodis, kibirkščiavo ugnis. Kambaryje tvyrojo neišsakytų žodžių keliamo įtampa.

Po užsitęsios tylos Tomas pakilo, pastatęs ant stalo taurę pasitaisė rankogalius.

– Linkiu tau geros dienos, broleli. – Vos linktelėjęs jis apsisuko ant kulno ir išžygiavo. Apmaudas aiškiai atsispindėjo įsitempusio kūno linijose.

Broliui išėjus durys garsiai trinktelėjusios užsidarė. Grafas kurį laiką žvelgė į jas sunkiai suvokdamas, kas nutiko. Rankomis įsikibo krėslo porankių. *Tomas susituokė? Negali būti!*

Sunku tai suvokti. Jiedu su Tomu artimi. Gerokai artimesni nei dauguma jų draugų su savais šeimos nariais. Ar bent taip Džekui atrodė.

Ledi Sesilija Tornhil sėdėjo sustingusi. Atidžiai suskaičiavusi, kiek lėšų liko šiam mėnesiui, žinojo, kad pinigų nepakaks. Alkūnėmis pasirėmusi į dailų raudonmedžio stalą susiėmė galvą rankomis.

Dievulėliau, kaip išsiversti šįkart?

Sesilijai ir vėl teko iš savo lėšų apmokėti motinos sąskaitas. Šitaip piniginė liko kone tuščia. Įprastomis aplinkybėmis, jei jos būtų apsistojusios jos gimtajame Ledburio dvare, gal ir pavyktų išsiversti, kol sulauks kitam mėnesiui skirtos išmokos. Tačiau dabar jos Londone. Iš jų tikimasi, kad deramai pasipuošusios lankysis susibūrimuose, pokyliuose ir Almako aukštuomenės klube. Dar teks susimokėti už viešbutį. Visam tam reikia pinigų. O pinigų šiuo metu trūksta.

Pakélusi galvą Sesilija kreipėsi į motiną, iš dailaus porcelianinio puodelio gurkšnojančią arbatą.

– Mama, kodėl užsisakei tą naują skrybėlaitę? – kalbėjo tyliau balsu, stengdamasi neatskleisti jaučiamo susierzinimo. Mama neseniai grįžo aplankiusi vieną iš draugių. Su palengvėjimu susmuko satininiamė krėslė ir paskelbė, kad skauda kojas.

– Suprantama, todėl, kad ji man patiko! Dievulėliau, koks kvailas klausimas! Dėl kokios dar priežasties damos užsisakinėja naujus drabužius? – tai tarusi ji ilgai kvatojosi iš savo juokelio. Kai pastebėjo, kad dukros veidas išliko akmeninis, įtariai primerkė akis. – Sesilija, tik nesakyk, kad už ją *sumokėjai!*

– Suprantama, kad sumokėjau! Dar niekada nesijaučiau taip pasibaisėjusi kaip šiandien, kai siuvėja ponios Niukomb atėjo su tavimi pasimatyti, priminti apie skolą.

– Ak, viešpatėliau, vaike! Elgiesi kaip prasčiokė! Tokiems žmonėms kaip mes *nereikia* laiku apmokėti sąskaitų. Ponios Niukomb padermė žino, kad *mano*, ledi Fanės Tornhil, grafo Kingsvudo našlės, globa jos verslui svarbesnė už nereikšmingą sąskaitą už skrybėlaitę. Tiesą sakant, ji ne tokia graži, kaip man iš pradžių pasirodė.

– Mama, juk negali sau leisti dar vienos skrybėlaitės, – Sesilija kalbėjo tyliai, tačiau tvirtai. Niekada nepavyko tokiamė ginčė nugalėti, tačiau ji nesutiko pripažinti pralaimėjimo.

– Žinoma, kad galiu! Jau aštuonerius metus, nuo pat tos dienos, kai mirė tavo tėvas, žmonės vis kartoja, kad negaliu sau ko nors leisti, privalau būti taupi ir apdairiai naudoti kasmėnesines išmokas. Aš ir toliau gyvenu *būtent* taip, kaip noriu, ir vis tiek nepasitvirtino niūriosios bankrotą žadančios prognozės.

– Taip yra todėl, kad tau padėjo kiti žmonės. Tavo draugės ir Ešas...

– Ešas iškeldino mus iš namų. Mažiausia, ką gali padaryti, tai retkarčiais apmokėti sąskaitas.

– Mama, meldžiu tavęs. Taip neteisinga, pati tai supranti. Jis naujasis grafas, tad turi teisę atsikraustyti į Ledburio dvarą. Puikiai tai žinai. Jiedu su Mariana aiškiai pabrėžė, kad galime ten gyventi kiek tik panorėjusios, o našlės namuose gali šeimininkauti kaip tinkama.

Mariana, į Ledburio dvarą atkeliavusi dirbti tuomet dvylikametės Sesilijos guvernante, greitai tapo ledi Kingsvud. Jiedu su Ešu bėgant metams vis priglaudavo Sesiliją su mama – tuomet, kai ledi Fanės finansinė našta tapdavo nepakeliama.

Moteris sustabdė dukrą rankos mostu.

– Cha! Visai nenoriu lankyti nuobodžiųjų Bedfordšyro tyrų. Mieliau liksiu čia, Londone. Jau greitai prasidės pokylių sezonas.

– Sezonas įsibėgės tik po gero mėnesio. Mums tikrai nebuvo jokio reikalo atvykti taip anksti. Be to, kaip už visa tai sumokėsime? – Vieną ranką priglaudusi prie kaktos, kita Sesilija mostelėjo į prašmatnius

išsinuomotus apartamentus. – Kiek kainuos gyventi čia, viename brangiausių Londono viešbučių? Mes čia vos savaite, o naktį jau nebegaliu ramiai miegoti, nes nerimauju dėl kainos. – Ji prikando liežuvį tramdydama griežtesnius žodžius, kuriuos troško išrėžti mamai.

Ak, jei tik turėčiau teisę disponuoti mūsų lėšomis!

Bėgant metams ji Ešui padedant mokėsi tvarkytis su finansais. Retkarčiais net patardavo jam verslo klausimais. Sesilija žinojo pasižyminti talentu tokiems dalykams, tačiau tai nepadėjo pažaboti motinos išlaidavimo.

Ledi Fanė pakreipė galvą.

– Žinai, Sesilija, jei kuo aiškiausiai neprisiminčiau kančių, kurias patyriau tave gimdydama, sudvejočiau, ar esi mano dukra. Niekaip nesuprantu, kodėl nerimauji dėl tokių smulkmenų.

Fanė su Sesilija buvo gana panašios – abi šviesiaplaukės ir rausvaskruostės, tik Sesilijos akys gintarinės, o mamos mėlynos, – tad dukra nieko nekommentavo. Vis dėlto negalėjo nutylėti nuolatinių finansinių sunkumų sumenkinimo.

– Smulkmenų! Kaip...

– Pakaks, – nukirto ledi Fanė. Iš jos balso buvo aišku, kad toliau ginčytis neverta. – Kaip tik šiandien pavyko gauti kvietimą apsistoti pas vieną iš mano draugių.

Sesilijos pečiai iš palengvėjimo susmuko.

– Pas kurią?

– Turėtum labiau manimi pasitikėti, vaike. Visuomet galiausiai ką nors sugalvoju.

– Pas ką apsistosime?

Dieve, prašau, kad tik pas išmintingą ledi!

– Pas Beatričę. Ponią Gudvin. Regis, labai mėgavosi mūsų draugija per Kalėdas, tad pakvietė apsistoti pas ją, kol ieškos, kokį namą mieste įsigyti. Išsinuomojo nuostabią vietelę Pikadilyje. Žinai, kai ponas Beresfordas vedė jos podukrą, jai buvo dosniai atsilyginta. Jaunoji Nelė su vyru taip pat atvykusi į miestą.

Sesilija tai žinojo. Puiki jos draugė Nelė Gudvin, Beatričės podukra, per Kalėdas beviltiškai įsimylėjo poną Beresfordą. Didžiulei Sesilijos nuostabai, jiedu susituokė vos po kelių savaitių nuo pažinties. Tuokart Sesilija nesijautė užtikrinta. Nerimavo, kad Nelės skuba nepasirodytų klaida. Garbusis Tomas Beresfordas atrodė tikras džentelmenas, tačiau per kalėdinio laikotarpio renginius ne kartą Nelę nuliūdino. Ši susikrimsi net apsirgo ir atsigavo tik susitaikiusi su būsimuoju jaunikiu. Iš naujausių Nelės laiškų buvo aišku, kad dabar jiedu su Tomu labai laimingi drauge ir visai nesigaili dėl skubotos santuokos.

– Rytoj persikelsime į ponios Gudvin namus, – nusprendė ledi Fanė. – Neabejoju, jog prižiūrėsi tarnaites ir užtikrinsi, kad daiktai būtų supakuoti ir viskas paruošta, Sesilija.

– Taip, mama. – Sesilijos mintys jau buvo sutelktos į persikraustymą. Kiti rūpesčiai kol kas nublanko. – Tuo

pat duosiu nurodymus. – Ji stengėsi nedūsauti. Dar vienas persikraustymas. Dar vieni laikini namai. Vis dėlto nerimas dėl pinigų sumažėjo. Bent jau laikinai.

Džekas atsiduso. Pakilęs iš kėslas perėjo kambarį ir dosniai prisipylė vyno. Mintys vis dar siautė po netikėtų ir visiškai nelauktų brolio žinių. Pasirausęs ant rašomojo stalo sukrautų laiškų krūvelėje, rado du rašytus Tomo ranka. Nė nesivargindamas vėl įsitaisyti kėslas Džekas perlaužė antspaudus ir vieną po kito perskaitė abu laiškus.

Jos pavardė Gudvin. Panelė Eleonora Gudvin iš Čidingstouno Kente. *Nelė*, štai kaip ją vadino Tomas. Perskaitęs šį vardą Džekas įsivaizdavo putlią ūkininko dukterį su duobutėmis skruostuose ir ryškia prijuoste. Gudvin... Pavardė atrodė pažįstama, tačiau tą akimirką Džekas nesugebėjo įvardyti, kodėl. Panelė Eleonora Gudvin tikrai nebuvo viena iš paveldėtojų, besidairančių jaunikių. Tas pavardes jis žinojo, nes veikiausiai pačiam teks išsirinkti būsimąją grafiene. Džekui sukako trisdešimt. Neseniai jis nusprendė, kad šį sezoną pradės tinkamos žmonos paieškas.

Protu nesuvokiama, kad Tomas vedė. Regis, net ne dėl pinigų. Nebent... Gal šioji Gudvin turtinga, tačiau *kilusi ne* iš geros šeimos? Broliai buvo sutarę, kad reikia didinti šeimos turtus, tačiau toks pasirinkimas būtų prastas. Nejau Tomas tikrai galėtų šitaip pakenkti šeimos vardui?

Kokia ta priežastis? Kodėl Tomas šitaip pasielgė? Blogiausias variantas – jei sakydamas, kad vedė iš meilės, nejuokavo. *Meilės*? Tokia mintis protu nesuvokiama. Beprotybė, tik tiek. Džekas niekada nelaikė Tomo bepročiu. Ar kvailiu. Niekaip negalėjo to suvokti. Nejuo Tomas patikėjo įsimylėjęs, kaip tie tuščiapročiai, iš kurių juokėsi Almake porą praėjusių sezonų? Nejuo brolis tapo tokios pat beprotybės auka, nors ir matė, kaip tai paveikia kitus? *Neįmanoma*.

Tomas, kaip ir Džekas, *žinojo*, kuo puikiausiai suvokė, kad meilė neegzistuoja. Na, mama prieš mirtį veikiausiai juos mylėjo. Džekas galėjo pripažinti, kad šilti motiniški jausmai veikiausiai egzistuoja. Jis tik miglotai prisiminė mamą. Tie prisiminimai buvo gana teigiami. Vis dėlto ji apleido juos mirdama šitaip nepateisinamai anksti. Vadinasi, Džekas negalėjo visiškai sąžiningai paliudyti, kad ji mylėjo juos. Giliai viduje motinos nebuvimas Džekui vis dar kėlė skausmą.

O štai tėvas padarė sūnums paslaugą gana neseniai numirdamas. Tiesą sakant, tais metais, kai Džekas sulaukė pilnametystės. Tėvas daugelį metų mušė sūnus ir jų nepaisė. Nors Džekas mokyklos nekeitė, kiekvienų mokslo metų pradžioje džiaugdavosi galįs pabėgti iš namų. Kankintojai mokykloje bent buvo ne šeimos nariai.

Kai tėvas pagaliau jų pasigailėjo ir numirė – apvirtus karietai, kai per greitai įlėkė į posūkį, – palengvėjimą greitai nustelbė šokas, kiek tėvas prikaupė skolų.

Džekas su Tomu prisiekė atkurti šeimos turtus užsindami verslu. Glaudžiai bendradarbiavo plėtodami visą verslų tinklą.

Ne, meilė neegzistuoja. Tomas tai žino ne prasčiau už Džeką. Tai kam sekti tą apgailėtiną pasakėlę apie tai, kad kažkokią kaimietę vedė „iš meilės“?

Ar panelė Gudvin tikrai tebuvo paprasta kaimietukė, pasižyminti tik dailiu veideliu ir patrauklia figūra? Jei taip, Tomas negalėjo parodyti jai išskirtinio dėmesio. Tokių merginų Londone pilna kiekvieną pokylių sezoną. Kaip tik šią akimirką piršliaujančios mamulės tempia savo nieko vertas nekaltas dukrytes pas siuvėjas ir skrybėlaičių kūrėjas tam, kad būtų užmasukuoti merginų trūkumai. Per artėjantį pokylių sezoną stengsis apgauti potencialius gerbėjus. Džekas regėjo tą patį kiekvienais metais nuo pat pilnametystės. Niekada nepaliovė stebėtis, kaip jaunikį sugeba susirasti net labai ribotos jaunos damos. Regis, racionalius vyrus kvailiais kartais paverčia vien daili šypsena ir šmėkštelėjusi patraukli kulkšnis.

Jiedu su Tomu apie tai juokaudavo. Retkarčiais net lažindavosi dėl vienos iš Neprilygstamųjų sėkmės. Mėgindavo nuspėti, kuris nelaimingasis pakėrėtas kvailys laimės jos ranką. Džekas vadovavosi logika, tad neturėjo laiko tokioms nesąmonėms. Manė, kad Tomas panašus į jį. Juk daug kartų apie tai kalbėjosi. Sutarė energiją panaudoti šeimos turtams atkurti ir nesileisti blaškomi moterų – žinoma, neskaitant trumpučių

romaniūkščiu, kuriuos mėgdavo daugelis *aukštuomenės vyrų*. Santuoka palauks.

Tačiau štai jo brolis, rodos, visai nuoširdžiai praneša, kad susituokė. Maža to, padarė tai iš *meilės*. Tiesiog negali būti tiesa. Privalo egzistuoti kokia kita priežastis, kodėl Tomas paistė šitokias kvailystes.

Su pasišlykštėjimu numetęs laiškus ant stalo Džekas pradėjo žingsniuoti po kambarį. Ilgomis kojomis greitai jį įveikė. Penki žingsniai. Posūkis. Dar penki. Kai Džekas prieš tris mėnesius išvyko į Prancūziją, Tomas apie tai nė neužsiminė. Tad dėl kokios priežasties Tomas vedė tą Gudvin, ir dar šitaip greitai?

Pyktis broliui mišo su sutrikimu. Jis vėl prisiminė tariamą Tomo nuoširdumą kalbant apie žavėjimąsi žmona. Džekas suraukė kaktą. Tomas nebūtų toks kvailas, kad visko išsižadėtų apimtas švelnių *jausmų*. Tai jam nebūdinga. Džekas mąstydamas panardino ranką į tankius tamsius plaukus. Kiek žinojo, Tomas niekada nemanė įsimylėjęs. Kaip ir pats Džekas, jis buvo racionalus žmogus, neturėjo laiko tokioms nesąmonėms. Veikiausiai yra kas nors daugiau.

Džekas susiraukė. Gal ši mergina, ši Eleonora Gudvin, jį šantažuoja? Kol kas nesugalvojo, kas paskatintų Tomą taip skubiai, slapta nuo vienintelio artimo giminaičio, vesti, o tada teisintis paistalais apie meilę. Vis dėlto apie alternatyvą – kad šiaip protingas brolelis išties tiki įsimylėjęs tą nepažįstamą merginą – negalima nė pagalvoti.

Džekas prisipildė taurę ir nugėrė didelį gurkšnį. Žvelgdamas į ugnį pirštais beldė į stalą. Staiga šovė mintis. Galbūt Tomas tą mergiotę sukompromitavo. Kaip ir pats Džekas, Tomas mėgavosi daugybe meilės nuotykių, tačiau įprastai darydavo tai su moterimis, suprantančiomis, kad santuokos tikėtis nevalia. Nejau Tomas buvo toks kvailas, kad ėmėsi vaikyti merginos, kurios derėjo vengti? Džekas net sudejavo pagalvojęs apie tai, kad Tomas galėjo būti pričiuptas suviliojęs palankiai nusiteikusią merginą. Pasipiktinęs tėvas būtų privertęs juodu žengti prie altoriaus. Veikiau privertęs Tomą. Džekas puikiai suprato, kad dažniausiai tokias žabangas sąmoningai spendžia išmoningos jaunos ledi ir godūs jos tėvai.

Ak, Tomai, kodėl nesikreipei į mane pagalbos?

Akimirksniu suvokė atsakymą. Papuolęs į tokią padėtį Tomas jaustųsi pažemintas. Veikiausiai išdidumas neleistų patikėti paslapties net savam broliui. Be to, Džekas buvo išvykęs iš šalies neįprastai ilgam laikui. Daugelį metų Tomas su Džeku buvo neišskiriami – nuo to laiko, kai Tomas ėmė lankyti tą pačią Herald Prago internatinę mokyklą, mokinių vadintą Herald Pragaru.

Spąstai. Nuo šios minties Džeko nugara nuslinko šiuurpas. Jei tai tiesa, už tai atsakingas žmogus ar žmonės privalo atsakyti. Pirštai susigniaučė į kumštį. Pastebėjęs tai, pamažu juos atpalaidavo. Priminė sau elgtis atsargiai. Jei Gudvinų šeimai pavyko priversti

garbuji Tomā Beresfordā vesti, vadinasi, jie gudrūs. Tomas nebuvo kvailas. Dažniausiai nebūdavo.

Atmintyje rausdamasis ženklų, kaip Tomas išsidavė buvęs priverstas susituokti, Džekas sutriko. Nieko panašaus neprisiminė. Atrodė, kad Tomas kalba nuoširdžiai. Džekas dar kartą apsvarstė galimybę, kad Tomas išties manėsi įsimylėjęs, tačiau kone akimirksniu ją atmetė. Tokiais klausimais jiedu buvo bendraminčiai. Kad ir kokie argumentai slypėjo už Tomo skuboto sprendimo pulti į santuokos pančius, brolis pasiryžęs juos nuslėpti.

Na ir gerai. Taigi, kaip šią padėtį ištaisyti? Džekas suraukė kaktą. Santuoka tokia... tokia *amžina*. Jei kalba suktųsi tik apie sužadėtuves, Džekas būtų radęs būdą atsikratyti merginos. Žinoma, tai daug kainuotų. Galbūt godieji Gudvinai planavo visą gyvenimą melžti iš jo pinigų. Sužadėtuovės būtų tapusios tokios nepakenčiamos, kad jiems tektų apsigalvoti. Sumokėti nepatenkintai sužadėtinei vis tiek būtų pigiau, nei Tomui užsikrauti ant galvos žmoną!

Džekas žinojo, kad santuoka tėra verslo sandoris. Pinigai, žemė ir nuosavybė perduodami už saugumą ir padėtį visuomenėje. Ir pačiam Džekui teks vesti. Situoks su puikiai besielgiančia nepriekaištingo kraujo mergina iš itin turtingos šeimos. Jis buvo Hokendeno grafas, turėjo nemažai turto, o išvaizda daugeliui moterų patiko. Taigi, kai nuspręs vesti, galės rinktis iš viso pulko to sezono merginų. Grafo titulas atitenka sūnui,

tad bėgant laikui reikės užsitikrinti palikuonį. Bus kam perduoti turta, kurį jiedu su Tomu palengva krovėsi.

Gali būti, kad netikėtas Tomo sprendimas padėtų pa-keis. Džekas susiraukė. Privalės vesti, tačiau gal dabar tam netinkamas metas. Tebūnie, šį sezoną gali paskirti Tomo užgaidoms. Suprato, kad giliai viduje jaučia palengvėjimą, jog galės atidėti beprasmius piršlybų žaidimus kitam sezonui. Tik būtinybė susilaukti pali-kuonio sunkiai slėgė pečius.

Susitikinėdavo su noriai nusiteikusiomis našlėmis ir kurtizanėmis. Nekaltos Almako mergelės atrodė lėkštos ir nekėlė įkvėpimo. *Hm...* Niekada atsakomybių nesikratantis Džekas juto savanaudišką troškimą dar kurį laiką išvengti santuokos pančių, nors visuomet tikėjo, kad trisdešimt metų – tinkamas amžius grafui pasirinkti žmoną.

Nepavyko sutramdyti kartaus juoko. Štai jis vengia net minties apie santuoką, nors Tomas nuskubėjo prie altoriaus nė negavęs brolio palaiminimo. Kaip ironiška. Būdamas grafas vesti *privalėjo*. Tomui tai apskritai ne- buvo būtina.

Jei Tomo santuoka tikra ir nieko nebepadarysi, dalį jų kruopščiai krauto turto teks iššvaistyti to nenusipel- nusiai mergaičiukei. Jos išlaikymas veikiausiai nebus pigus. Ką ir kalbėti apie tai, kiek kainuos vaikai.

Nebūtini vaikai. Žinoma, sūnėnas galėtų paveldėti Džeko titulą, tačiau jam tokia mintis nepatiko. *Privalo vesti. Kad ir kas būtų, susilauks palikuonio!*

Keikdamas dar negimusius sūnėnus ir dukterėčias Džekas mąstė apie iškilusius sunkumus. Žvitraus protas svarstė netikėtai pasisukusius įvykius. Rimtais klausimais jiedu su Tomu visuomet sutardavo. Džeko nuomone, pastarąjį kartą, kai matėsi, Tomo horizonte santuoka tikrai nešmėžavo. Brolis ruošėsi keliauti į Kalėdų pokylį. Regis, kažkur Kente.

Džeko trijų mėnesių kelionė patikrinti įvairaus nekilnojamojo turto ir verslų Prancūzijoje buvo naudinga, tik užtruko ilgiau nei tikėtasi. Pasimėgavo ramiomis Kalėdomis Paryžiuje. Pavyko išvengti priminimų, kokios Kalėdos „turėtų būti“. Neturėjo laiko tokioms nesąmonėms.

Mertonas, jų patikėtinis, Londone tvirtai laikė visų jų verslų vadeles, tačiau broliams reikėjo jas vėl perimti ir apsispręsti dėl daugelio svarbių klausimų. Artimiausiomis dienomis Džekas tikėjosi daug laiko leisti Tomo ir Mertono draugijoje, rikiuoti visus verslo imperijos reikalus. Tomo santuoka ir kivirčas po jos šiuos planus sutrikdė. Džekui teks perskirstyti prioritetus.

– Velniava! – Nuleidęs taurę ant stalo jis paskambino varpeliu kviesdamas patarnautoją. Kadangi su Tomu taip rimtai susiginčijo, bus sunkiau net susipažinti su nelauktąja broliene. Na, bet jam tai pavyks. Vienaip ar kitaip.

2

– Kaip malonu tave matyti! – Nelės apkabinimas buvo toks pat šiltas ir nuoširdus kaip visada. Sesilija džiaugėsi matydama, kad draugė spinduliuoja laime. – Kai atvykome į Londoną, – tęsė Nelė, – žinojau, kad tave pirmąją norėčiau aplankyti. Dabar, kai apsistojai pas Beatričę, bus tik patogiau. Lankysiu judvi vienu metu. Ketinu daryti tai dažnai.

– Džiaugiuosi tai girdėdama! – Sesilija nusišypsojo draugei. – Kada atvykai į miestą?

– Užvakar. Buvome užsiėmę... Hm, įsikūrimu. Kaip ir Beatričė, mudu šiam pokylių sezonui išsinuomojome namą, nors Tomas trokšta nupirkti mums būstą. Gyvensime Diuko gatvėje, kiek toliau nuo šurmulio, tačiau tiks kuo puikiausiai.

Sesilija dirstelėjo į kitame kambario gale įsitaisiusias mamą ir Beatričę. Ponia Gudvin skambino varpeliu norėdama paprašyti arbatos.

– Ar nekeista svečiuotis pas pamotę? Turiu omenyje, jau nesi tiesiog jos podukra.

Nelė nusijuokė.

– Ištekėjusios ledi gyvenimas suteikė daugybę naujų patirčių, – tai ištarusi akimirką ji atrodė kiek paslaptinai, tada sukikeno. – Kai kurios tikrai trikdo.

– Keista, tačiau atrodai visai taip pat, – nusistebėjo Sesilija. – Nesu tikra, kodėl, tačiau maniau, kad ištekėjusi atrodysi kitaip.

Nelė nusišypsojo.

– Na, jaučiuosi kitaip, dėl to nesiginčiju.

Trumpam stėjo tyla. Sesilija nesugalvojo, ką pasakyti. Nors leisdama laiką su mama geriau nei daugelis jaunų damų perprato *aukštuomenės* gyvenimą, kai kurios santuokos detalės jai liko paslaptis.

– Kokia daili suknelė! – pagyrė ji. – Tačiau ar neturi naujų drabužių, tinkamesnių ištekėjusiai damai?

Nelė pasilyginusi margą muslino ryto suknelę atsiduso.

– Tiesa, būdama jauna ištekėjusi dama galiu rinktis daugiau spalvų ir išbandyti kitokius stilius. Tačiau vis dar vilkiu senąsias sukneles. Vienas iš daugelio skubotos santuokos padarinių. – Jos veidas vėl nušvito. – Kaip smagiai praleisiu laiką dabar, apsistojusi Londone, užsisakinėdama naujus drabužius! Prašau, vyk su manimi pas siuvėjas!

– Žinoma, kad palydėsiu tave. Koks šaunus nuotykis! – nudžiugo Sesilija. Draugės plepėjo ir galiausiai sutarė kitą dieną susitikusios užsukti pas Londono

siuvėjas. Žinoma, Sesilija visai neketino ką nors įsigyti. Mama nupirko kelias naujas sukneles, tačiau diduma jų buvo likusios iš pernai metų. Sesilija visai nepavydėjo Nelei, kuri, regis, dabar jau galėjo įpirkti kone viską. Praėjusio sezono suknelės tiks kuo puikiausiai.

– Turiu šiam vakarui tinkamą suknelę, tačiau gal jau paskutinį kartą ją apsilvilksiu. Žengimas į suaugusiųjų pasaulį reiškia, kad tenka atsisveikinti su mėgstamiausiomis mergautinėmis suknelėmis. O ar tu šįvakar lankysiesi ledi Džersės susibūrimė, Sesilija?

– Ką? Ką pasakei? – įsiterpė mama. Jos klausia staiga labai paaštrėdavo, kai būdavo aptarinėjamos aktualios temos.

Nelė prasižiojo ketindama atsakyti, tačiau įsiterpė pamotė.

– Ledi Džersė pakvietė kelis išrinktuosius į pirmąjį šio sezono susibūrimą jos namuose. Nors sezonas daramai įsibėgės mėnesio pabaigoje, miestas jau stulbinamai sujudęs. – Beatričė kiek puikuodamasi susiglostė šviesius plaukus. – Suprantama, aš dalyvausiu. Gavau kvietimus tiek sau, tiek podukrai, nors dar nepranešiau ledi Džersei apie Nelės santuoką. – Moteris sukikeno. – Negaliu sulaukti, kol galėsiu visiems atskleisti, kad jai pavyko nusičiupti grafo brolių!

O varge.

Pamotės vulgarumas nurausvino Nelės skruostus, o to nepaisanti Sesilija susitelkė į svarbesnius dalykus. Beatričė kvietimo sulaukė. Mama bus nepatenkinta.

– Hmm, – nutęsė ši. – Popiet reikės šią damą aplan-
kyti.

Sesilija ryžtingai stengėsi nuslėpti skausmingą iš-
raišką. Mama kartais būdavo labai... *tiesmuka*.

– Tikiuosi, kad tave pakvies, – švelniai tarė Nelė. –
Mano vyras šįvakar sutaręs pasimatyti su draugais, tad
eisime su Beatričė. – Jos lūpų kampučiai kiek nusviro. –
Manau, čia, Londone, mudu praleisime mažiau laiko
drauge. Tomui reikia pasirūpinti daugeliu verslo reikalų,
negali apleisti draugų. Aš taip pat! – Ji nusišypsojo. – Kaip
džiaugiuosi, kad vienu metu atsidūrėme Londone!

Sesilija linktelėjo.

– Londonas visuomet pakenčiamesnis, kai jame at-
siduriame drauge. – Jiedvi spontaniškai apsikabino. Se-
silija džiaugėsi vėl susitikusi su brangiąja savo drauge.

– Nagi, merginos, – nuo minkštasuolio žvaliai pa-
kvietė Beatričė, besiraukanti dėl nederamo švelnumo
demonstravimo. – Ateikit, prisijunkite prie mūsų, man
reikia patarimo, ką šįvakar vilkėti.

Skubiai susižvalgiusios merginos nuėjo prie vyres-
niųjų damų ir nebeturėjo progos asmeniškai pasikal-
bėti. Kiek vėliau Nelė išvyko. Buvo sutarusi susitikti su
vyrų išgerti arbatos, nes vakarą leis atskirai. Nenorėjo
vėluoti.

– Taigi! – Beatričė plačiai nusišypsojo podukrai iš-
vykus. – Regis, Nelė puikiai nusiteikusi. Džiaugiuosi.

– Ir ko gi jai nesidžiaugti gavus į vyrus tokį dailų
jauną džentelmeną? – Sesilijos mama nutaisė supratingą

veido išraišką. – Tikiuosi, jis šiomis naktimis deramai ją pralinksmina.

Beatričė prisidengusi burną nusikvatojo.

– Mano brangioji Fane, elgiesi tiesiog šokiruojamai! Mama išsišiepė.

– Žinau. Tačiau ar matei tuos Beresfordų vyrus? Kokios šlaunys! Kokie užpakaliukai! – ji atsiduso. – Jei tik būčiau dešimtmečiu jaunesnė... – Draugės triukšmingai nusikvatojo.

Kaip ir visada, motinos pokalbiams pakrypus šia linkme, Sesilija nukorė galvą ir apsimetė nieko nesuprantanti. Vis dėlto buvo akivaizdu. Jiedvi kalba apie Nelės ir vyro santuokines pareigas. Ar tai Nelė ir turėjo omenyje kalbėdama apie naujus potyrius?

– Sesilija! – veriančiu balsu šūktelėjo mama. – Vėl užsisvajojai, vaike! Po penkiolikos minučių keliausime pas ledi Džersę, tad eik ir pasiruošk. Prisimink, tavo elgesys ir išvaizda kalba apie *mane*. Pasistenk manęs neapvilti!

Sesilija užgniaužė atodūsi.

Ar niekada negalėsiu elgtis kaip panorėjusi?

– Taip, mama.

Džekas, rodos, ilgiausią pusvalandį gyvenime praleidęs su patarnautoju, atsiduso iš palengvėjimo, kai pagaliau galėjo apsilvilti paprastą juodą vakarinę švarką. Šis buvo naujas, įsigytas šiam sezonui, nepatogiai aptemptas. Mintyse išskeikęs siuvėjo darbą Džekas paleido patarnautoją.

– Gali eiti.

Vos tarnui išėjus Džekas erdviame miegamajame priėjo prie darbo stalo ir paėmė Tomo laiškus. Išeidamas iš bibliotekos atsinešė juos viršun suprasdamas, kad vis skaitys ir skaitys juos ieškodamas užuominų, kas dėjosi Tomo galvoje. Skubiai pasirinkęs pirmąjį laišką, mikliai ilgais pirštais išlankstė popierių. Šiame laiške Tomas rašė apie vestuves. Džekas norėjo dar kartą įsitikinti, kokia jo data.

Dėl perskaitytų žodžių kraujas stingo gyslose. Jiedu susituokė sausio gale, nors, kiek Džekas žinojo, susipažino tik Tomui per Kalėdas nuvykus į Kentą. Vedė tą būtybę pažinodamas vos mėnesį. *Vieną mėnesį?* Džekas susiraukė. Per mažai laiko, kad būtų spėjęs užtaisyti vaiką ir šeima apie tai sužinotų.

Palikęs miegamąjį Džekas nužingsniavo per laiptų aikštelę ir nusileido įmantriais laiptais. Žvilgsnis slydo milžiniškais sienas puošiančiais paveikslais. Prieškambaryje laukė tarnas. Džekas netaręs nė žodžio užsimetė apsiaustą, skrybėlę ir apsiavė batus. Lauke stovėjo karieta.

– Kur šįvakar vyksite, sere? – Vežikas laikė praverintas kariatos duris. Vilkėjo storą apsiaustą su gobtuvu ir švarutėlę skrybėlę. Atrodė tvarkingai, kaip ir dera grafo tarnui.

Neskubėdamas atsakyti Džekas įlipo į karietą ir įsitaísė ant šilkinio damastu aptrauktos sėdynės.

– Pirmiausia į džentelmenų klubą, o vėliau – pas ledi Džersę.

Sudomino? Pirkite knygą
NĖRA KADA ABEJOTI
bene geriausia kaina **ČIA**

Šaltas, abejingas grafas ir kerinti ledi

Hokendeno grafiui Džekui Beresfordui artumas prilygsta skausmui. Tačiau kai brolis į jų dvarą kaime atsiveža naująją žmoną ir jos geriausią draugę, visas pasikeičia. Ledi Sesilija Tornhil pasirodo esanti energinga ir daili jauna ledi. Džekas susivokia, kad vis labiau pakeri jos optimistinis požiūris į gyvenimą. Vis dėlto būtina atsispirti merginos kerams – juk po mėnesio ji išvyks. Nebent suledėjusi jo širdis spės iki to laiko atitirpti...

Ar kada
bejojoti

svajonių knygos

